

- ✓ Шановна пані в.о. міністра охорони здоров'я Уляно Супрун!
- ✓ Шановний пане Голово асоціації психіатрів України Семене Глузмане!
- ✓ Шановна пані директоре департаменту охорони здоров'я ЛОДА Ірино Микичак!
- ✓ Шановний пане начальнику міського управління охорони здоров'я Володимире Зубе!
- ✓ Шановний пане міський Голово Андрію Садовий!
- ✓ Шановний пане Губернаторе Олеже Синютко!

Шановна командо реформаторів МОЗ!

Відкрите звернення

У 1920 році було опубліковано книгу «Дозвіл на знищення життя, недостойного життя». Її автори, професор психіатрії Альфред Хохе (Гохе) і професор юриспруденції Карл Біндінг із Фрайбургського університету, писали, що «ідіоти не мають права на існування, їх вбивство — це праведний і корисний акт». Мине всього 20 років і у 1934–1939 роках 350 000 реальних чи потенційних пацієнтів із ментальними розладами будуть піддані в Німеччині примусовій стерилізації. На цьому фантазія нацистських реформаторів не вичерпалася і з 1939 по 1941 роки примусовій евтаназії піддано 70273 пацієнтів.

Причиною масових убивств було не тільки расове питання – окрім підтримки «чистоти нації», з початком Другої Світової війни, бюджет Третього Рейху економив на пацієнтах психіатричних клінік. Внутрішні документи програми «Тіргантенштрассе - 4» регламентували економічну доцільність життя пацієнтів, а у суспільстві проводилася активна пропагандистська кампанія агітації за реформу психіатричної допомоги, всі аргументи якої зводилися до економічних вигод від знищення пацієнтів.

Слід визнати, «дотепність» реформаторів не мала меж – пацієнтів переводили на спеціальні дієти, внаслідок яких смерть наставала впродовж 3-4 місяців; призначали невідповідні ліки, всіляко експериментували і т.д. І це при тому, що на окупованих територіях таких пацієнтів просто розстрілювали, або робили «королівські полювання», або труїли в газових камерах. Між іншим – газові камери вперше випробувані на пацієнтах із психічними розладами.

І ще один факт з історії: у листопаді 1942 року в департаменті охорони здоров'я міністерства внутрішніх справ у Мюнхені було зібрано директорів всіх клінік Баварії. Їм настійливо рекомендували сприяти смерті хворих, оскільки «в психіатричних лікарнях помирає занадто мало пацієнтів». Наслідком цих зборів було те, що керівництвом було наказано ввести «спецдієту» у всіх психіатричних лікарнях. При тому було наголошено, що наказу у письмовій формі не буде, але всі психіатричні лікарні будуть перевірятися на предмет виконання цього наказу.

Дуже і дуже не хочеться проводити якісь паралелі між сучасною Україною і діями нацистів у середині ХХ століття, але алузії на тогочасні події напрошуються самі собою.

Шановні очільники міста, області, медицини!

Психіатрія і всі наші пацієнти є частиною українського суспільства. І ми, медики, і наші пацієнти є такими ж громадянами, як і всі інші громадяни України. Ми свідомі того, що відбувається в нашій державі і всі вболіваємо за успіх реформ. Ніхто із нас не вимагає чогось особливого і надзвичайного. Ми готові терпіти обмеження, бо розуміємо необхідність реформ. Але просимо одного: пам'ятати, що пацієнти із розладами психіки є ЛЮДЬМИ – у них є мама і тато, брати і сестри, діти. Пацієнтів із розладами психіки люблять їх рідні, і вони люблять своїх рідних. Тільки от ставлення суспільства до них ще не є зрілим. І влада – як частина суспільства – також ставиться до них так, як і незріле суспільство.

Ситуація із забезпеченням наших пацієнтів безоплатними ліками є нонсенсом і театром абсурду: протиріччя очільників міста і області позбавили найменш забезпечений прошарок суспільства можливості отримувати безоплатні ліки, що суперечить статті 5 Закону України «Про психіатричну допомогу», в якій держава гарантує безоплатне забезпечення лікарськими засобами пацієнтів із ментальними розладами. Недарма народ каже: «Пани чубляться, а у хлопів чуби тріщать». Це, так би мовити, проблеми регіонального рівня.

Але, шановні представники вищої медичної влади, як нам розуміти і користуватися Національним переліком основних лікарських засобів? Це «запаморочення від успіху»? чи байдужість, чийсь злий умисел чи безграмотність? Яким чином у документ, котрим держава регламентує закупівлю ліків, не внесено життєво необхідних препаратів? Такий Перелік у психіатричній частині є не просто злочинним недбальством, але диверсією проти суспільства! У психіатрів забрано базові препарати для лікування, натомість, внесено такі, яких немає на ринку. І це при тому, що у країні йде війна, росте кількість розладів у військових, в тому числі ПТСР, а хтось у міністерстві пропонує лікувати їх таблетованим амітриптиліном і аміназином? І це при тому, що сама пані в. о. Міністра констатує поширеність психічної патології в українців?

Ми не розуміємо, як таке могло статися? Нам не хочеться вірити, що це зроблено свідомо. Відомо, що предмет «Психіатрія» у медичних ВУЗах викладають формально і поверхнево, ним цікавляться тільки фанати цього предмету, тож, припускаємо, що подані психотропні препарати є наслідком недостатніх знань. Бо інакше такий розвиток подій можна назвати нацистським підходом у ставленні до пацієнтів психіатричного профілю і геноцидом частини українців.

І останнє – у Середньовіччя та епоху Відродження пацієнтів із психічними розладами садили на кораблі і відправляли у відкрите море. Невже історія повторюється?

Прийнято одностайно на загальних Зборах
медичних працівників КЗ ЛОР ЛОКПНД
Протокол № 1 від 2 березня 2018 року